

Hans Væsen forandrede sig fra den Dag. Han lukkede sig inde i sig selv. Blev stille. Barndomshjemmet i Thy nævnedes aldrig mere. Han taalte ikke at tænke paa, at hans Forældre og Søkende maaske endnu sad og ventede, at han en Dag, som han havde lovet, skulde vende tilbage som en Eventyrprins.

Naar Ane-Mette efter Fyraften kom ned i Smedjen for at kalde ham ind til Nadveren, saae hun ham undertiden sidde med Haanden under Kinden og stirre ind i Ilden.

„Hvad er der dog i Vejen med dig, brette Søren,“ kunde hun da forsigtigt spørge.

Han plejede at sige, at han havde Tandværk. Og netop saadan saae han ogsaa ud.

III.

Der gik nogle Aar. Et af Børnene døde, men der kom stadig nye til, og i Smedjen sang Ambolten fra Morgen til Aften for at skaffe Føden til de mange slugne Munde.

En Eftermiddag standsede en fremmed Handelsmand udenfor Smedjen, sprang af Vognen og raabte ind, om han kunde faa en Sko under sin Hest. Det var en vever lille Mand med Snakketøj. Mens Søren og hans Dreng lagde et Jern undet det ene Bagben, stod han lænet op til Vognfadingen med Hænderne i Lommerne og lod Munden løbe.

Tilslidst fortalte han om en Mand i Aarhus, der var begyndt som almindelig Landsbysmed men i Amerika